

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DE VITA || ET MORIBVS IGNA-||TII LOIOLAE,|| QVI
SOCIETATEM IESV || fundauit, Libri III.|| Auctore Ioanne
Petro Maffeio, pres-||bytero Societatis eiusdem.|| Ex
auctoritate superiorum.||**

Maffei, Giovanni Pietro

Köln, 1585

VD16 M 110

Societati in Hispania valde laboranti succurrit. Cap. XXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68259)

rent, neq; antè ratas fixasq; voluit esse, quam in proximo conuentu Patrum tota re agitata & planè perspecta, legitime sancirètur. iisdemq; Patribus deinceps addendi, moderandi, immutandi, ac demendi, prout expedire videretur in Domino, plenum ius ac liberam potestatem reliquit.

Societati in Hispania valde laboranti succurrit. Cap. XXI.

PER idem tempus Societas, videlicet ne latiore successu intumesceret, vel ad otium ignauiamq; delaberetur, varijs in Europæ regionibus diuino permissu vehementer exercebatur, idq; partim ab inuidis & obtrectatoribus, partim etiam ab ijs, qui temporibus ita periculosis tam insolitam concionum frequentiam, tam assiduam Sacramentorum administrationem, & reliqua instituti nostri munera, genusq; doctrinæ suspectum haberent. Quo in numero in alijs prouincijs alij, sed in Hispania vel acerrimus nostrorū infectator exstitit Ioannes Siliceus Archiepiscopus Toletanus. Is cum à

cæteris Societatis nostrę ministerijs val
dè abhorreret, tum Exercitiorum spi-
ritualiũ, quibus nostri eo tempore vel
maximè in erudiendis hominibus vte-
bãtur, nomen ipsum pati non poterat.
Compluti vero, in sua diœcesi, piorũ
ciuium liberalitate Collegium Soci-
etatis Iesu repente excitatum, quo a-
cademia illa pœnè tota conflueret, i-
ta agrè ferebat, vt de nostris è sua diti-
one pellendis, toto animo dies noctes-
que cogitaret. Sed cum in ipsos palàm
impetũ facere vereretur, partim specta-
ta vitæ innocentia, partim etiam viro-
rum principum gratia, & summi (quod
caput est) Pontificis auctõritate subni-
xos; iracundiæ suæ fulmina in popula-
res suos, familiares nostros, apertè con-
torquet. Ac primum, quòd è suo clero
complures nostra disciplina ac medita-
tionibus imbutos esse cognouerat, e-
dicto minaci, iuris in Ecclesia Toleta-
na dicundi potestate priuat sacerdotes
eos, qui è nostra formula spiritualibus
exercitationibus operam dedissent:
deinde, præsentis anathematis pœna
proposita, vetat in academia Com-
plu-

plutensi omninò quenquam à nostris
hominibus Ecclesiæ sacramenta susci-
pere. Quæ res, vtpote insigni infamia,
varios illico rumores hominū Hispa-
nia pœnè tota commouit: cum alij no-
strorum acta, mores, instituta defende-
rent: alij contrà, non sine graui aliqua
certaq; ratione tantum Antistitem ita
de Societate statuisse disputarent. No-
stri, quamuis Dei clementia, & consci-
entiæ testimonio freti, re tamen tam
atroci, tamq; inopinata perculsi, ange-
bantur animo; neque tam ignominia
sua, quàm Ecclesiæ damno permoue-
bantur, quod ex tanta hominum alie-
natione, tantisq; calumnijs imminere
necessariò videbatur. Itaq; cum obse-
rationibus & sacrificijs, & voluntaria
corporum castigatione cœleste numè
de more propitiassent; per communes
amicos Archiepiscopū docent, nihil
ab se vel contra Ecclesiæ rem, vel con-
tra ipsius Archiepiscopi dignitatem ef-
se commissum, cur in rebus diuinis oc-
cupati, & nihil nisi Dei gloriam, & pro-
ximorum salutem ex Apostolica au-
toritate quærentes, tantis iniurijs affi-
ci,

ci, præsertim indicta causa, debuerint. Si quid secus ab inimicis ad eum delatum sit, se ad purganda crimina, atque ad omnem satisfactionem in Domino paratos esse: tantum ab eo suppliciter petere, vti conceptam iram, ad causam vsq; cognitam, pro sua sapiëntia ac pietate sustineat. Cum ille nihil idcirco de acerbitate remitteret, satisq; appareret, nostri nominis odium altius in eius animo insedisse, quàm vt euelli, aut mitigari vlla ratione posset; Ignacij voluntatem atque consilium per litteras quàmprimum exquirunt. Ille, circumspectis rebus omnibus, Deumq; per se, suosq; enixè precatus, vt ea res ad ipsius gloriam, salutemq; animarum, bene ac feliciter eueniret; sine vlla dubitatione, si Archiepiscopus in incœpto persistat, iubet nostros ad cõsiliium Regium prouocare; litteras Apostolicas proferre; Societatis causam, cum Christi causa coniunctam æquè moderatè ac fortiter agere. ipse interea ad Pontificem adit supplex; Archiepiscopi factum exponit, summi tribunalis opem & auctoritatem implorat,
fint

sine vlla tamen grauiore querimonia
vel exaggeratione verborum. Ac no-
stri quoque in Hispania ex Ignatij pra-
cepto rem ad consilium deferunt: Pö-
tificia diplomata, & iura Societatis le-
gitima ostendunt, obseptum sibi adi-
tum ad proximos adiuuandos expo-
lant. Quæ cum nulla ipsorum culpa ab
Archiepiscopo acta esse cõstaret; eum
denique exitum habuit res, vt & Re-
gij consilij decreto, & acri Pontifi-
cis obiurgatione, Archiepiscopus edi-
cta sua reuocare, nostrosq; omni mo-
lestia atque ignominia liberare co-
actus sit. Quæ res lætitiæ bonis om-
nibus attulit eo maiorem, quo ma-
gis ad eum diem de nostra exillimatio-
ne ac fama solliciti fuerant. Atq; haud
ita multò post, Archiepiscopo vita
functo, nostri à Toletana ciuitate be-
nignè inuitati, & in ijs ipsis ædibus pu-
blicè collocati sunt, quas idem Archi-
episcopus paulò antè clericis quibus-
dam ædificauerat. vt ab ijs qui diuinam
providentiam ex rerum humanarum
euentis obseruant, non sine causa ani-
maduersum fuerit, omnes tanti Præsu-
lis

lis in Societatem impetus & conatus eo deniq; recidisse, vt cum maximè nostros, opinionis errore deceptus, ex vniuersa Hispania pulsos cuperet, tunc ipsum in sua Toletana metropoli domum illis exstrueret, ornaretq;. Eiusmodi fuit igitur Hispaniësis illius procellæ transitus. Ac pari felicitate in alijs quoque prouincijs coortæ in nos tempestates, Ignatij lenitate, prudentia que sedatæ sunt: ac Dei beneficio vbiq; fere Societas maiora in dies incrementa capiebat.

De Iulij III. obitu, & de Marcelli II. in Ignatium nostros q. beneuolentia.

Cap. XXII.

I Nter hæc Iulius anno Pontificatus quinto demoritur: cui Marcellus Ceruinus Politianus ingēti bonorum omnium gaudio suffectus est. quidquid enim erat spei de publicis rebus, id pœnè totum eius Pōtificatus annis vulgo desponderant. Ad hunc Ignatius pro veteri familiaritate cū adorandi & gratulandi causa venisset, arctè amplexus hominē Pōtifex, & suauissimè exoscu-
la-